



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 13. Quomodo illi Deus miris modis manifestaverit eminentiam,
sanctitatem & gloriam S. Patris Nostri Jgnatij, & quid ei gloriosus S.
Dominicus de ipso dixerit, déq[ue] Societate Jesu.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

omnia sanctissima ejus voluntate, & rogavi ipsum, ut oraret etiam pro sua Religione, & pro nonnullis ex ea speciatim, constitutis in majori necessitate. Dixit, se id facturum, & nullo præterea mihi dicto verbo, fuit quasi abreptus, oculis erectis ad cælum, manibusq; ab invicem disjunctis, cum magna devotione. Ego sum

passa ecstasim, aspiciendo illum toto tempore, quò ibi mansit, quòdque non erat tam breve, quàm mihi visum est, quia apparebat instar Seraphini inflammatus, & flagrans amore DEI, atque exinde mea anima fuit repleta affectu, & amore erga istum Gloriosum sanctum.

✠

CAPUT XIII.

Quomodo illi DEUS miris modis manifestaverit

Eminentiam, Sanctitatem & Gloriam S. Patris Nostri Ignatij, & quid ei Gloriosus S. Dominicus de ipso dixit, deque Societate JESU.

Frequentius invisentes Venerabilem Marinam Sancti, quorum ipsi DEUS prærogativas miris modis manifestavit, fuerunt Fundatores sacrum Religionum. Quamvis autem Sanctus Pater Noster Ignatius non sit alijs antiquior, exordiemur à revelationibus illum concernentibus, quia alioquin non possent intelligi, quæ spectant ad ceteros; præsupposito eo, quod est dictum in capite octavo Libri primi, ac deinceps passim, dum recenserentur alia mysteria.

§. I.

Cùm hic Sanctus Patriarcha fuerit specialiter addictus sanctissimo nomini JESU, ab eoque appellaverit suam Religionem, assumpto ipso pro Capite ac Duce suorum Fideliorum, ut idem gloriosum Nomen per universum orbem portarent coram fidelibus & infidelibus, hanc ipsius singularem inter reliquos sanctos prærogativam DEUS sua famule manifestavit, exhibendo illam in mystica quadam pompa innumerabilium Angelorum & Sanctorum, celebrantium Festum Sanctissimi Sacramenti, eo modo, qui suo loco est expositus. Id ipsum patebit ex alijs visionibus, quas illa sic refert.

Quodam die manè agens cum Domino, vidi, ait, Gloriosum Patrem Sanctum

Ignatiū, non ita, sicut ipsum videre soleo, nimirum in vestibus, quales ordinariè gerunt ipsius Religiosi, sed more Sacerdotali indutum, sacrâ epomide supernè plicata, quali utuntur Sacerdotes, dum ferunt Sanctissimum Sacramentum, quæ tota erat repleta multis nominibus JESU, efformatis Phrygio opere ex auro, tam pretioso ac lucido, ut unumquodque nomen videretur esse lucidissimum ac splendidissimum Sol, & singula erant incincta circulo, circumdato multis radijs, coruscantibus instar solarium radiorum. Tenebat Sanctus in suis manibus sacram Hostiam, & ego modò illam videbam, qualis aliàs apparet, modò existentem in ipsa sacramentali Puerulum, quem species sacramentales tegebant instar veli. Cùm vidissem hoc tam novo modo sanctum Patriarcham, abstrahebam me, quemadmodum consuevi facere, ac avertebam oculos ab eo spectaculo, & cogitabam, quidnam id posset esse? Gloriosus Sanctus quamvis videret, ac penetraret, quid ageretur in meo corde, tacebat, ac gerebat se dissimulenter, non cogens me multùm ad se aspiciendum, imò recedebat modicum, donec Dominus, uti solet, me liberaret ab illo timore, ac pudore, disponderetque, ut possem videre mysterium, quod mihi proposuerat ostendere. Paulo post, cum me jam Dominus disposuisset, denuò Sanctus

Pater

Pater noster Ignatius mihi se videndum præbuit eodem modo, videlicet ipsum manifestius & clarius, atque etiam dictum mysterium.

§. II.

ALiâ vice, dum aliquando manè cum DEO agerem, amando ipsum omnibus viribus meis, vidi Nostrum S. Patrem Ignatium præsentem, in suo vestitu ordinario, & magnâ conspicuum gravitate, atque modestiâ ad eò insolitâ ac Divinâ, ut me rapuerit in magnam admirationem; fuerimque ipsum singulari prosequuta veneratione. Aspiciebam illum frequenter; sed quia vehementer flagrabam amore DEI, perseverabam apud Divinam Majestatem, continuando meum exercitium. Siquidem autem volebat ut attenderem ad id, quod mihi statuerat manifestare de hoc Sancto, indulsit diabolo, ut me modicum turbaret, & sic illa vis, quam mihi Divinus ipsius amor inferebat, cessaret, recurreremque ad illum, quem coram habebam. Egit mecum DEUS instar Matris volentis repellere suum filiolum sibi adhærentem, ut ad alium transeat, quæ dolo utens illum terrefacit, ut eo timore percussus non advertat, quorsum eat, ac terrefactus confugiat ad brachia alterius præsentis. Cum igitur ego ita adhærerem DEO, ut non possem ab illo separari, comparuit mihi diabolus in specie valde abominabili, protulitque verbum quoddam horridissimum, quod me ita affixit, ut mallet sustinere quantumcunque grave tormentum, quam illud audire, statimque uno saltu se à me proripuit, & collocavit in alio loco cubiculi. Tunc elevavi oculos, & vidi adesse sanctum Patrem Nostrum Ignatium, qui mihi peramanter dixit: Quid hoc fuit? accede, nè affligaris, nè turberis. Applicui me ipsius lateri, & conqueivi, fuique magno delibuta solatio. Nihilominus continuè intuebar diabolum, alibi consistentem, cujus aspectus me vehementer affligebat; sanctus verò Pater mihi peramanter dicebat: Aspice huc. Tum sustuli oculos, ac vidi in ipsius sancto pectore

scriptum, & expressum aureis literis sanctissimum Nomen JESU, intrâ rotundum circum, formatum ex splendidissimis aureis radijs, qui ascendebant per illius vultum, & extremitatibus superabant caput, quod mirâ illustrabant claritate. Ego videns taliter sanctum illius vultum, quasi transfiguratum, & gloriosum, qualiter ipsum nunquam videram, attente illum ceppi contemplari, & passa sum ecstasim ingenti perfusa gaudio, ut nihil amplius sentirem doloris. Quia tamen ipsum videbam tam gloriosum, ita eum reverebar, ut vix illum auderem intueri, & sanctus Pater mihi iteratò dixit: Aspice, aspice bene. Habitâ istâ licentiâ & imperio, denudò contemplabar sanctum ejus pectus, ubi gerebat impressum in ipsamet sua carne sanctissimum Nomen JESU, in cujus dulcissimi nominis medio, vidi Christum Dominum in specie parvi, & Sole splendidiore Pueruli, sanctum autè Patrem longè magis quàm antè gloriosum, vultumque ipsius magis fulgentem, uti & vestes, propter lucem & claritatem, quæ ex sancto ejusdem corpore promicabat, & illas irradiabat. Cum verò ego illum tantopere amem, fuit mea anima repleta summo solatio, & prostravi me ad ejus pedes, voluique illos osculari, verum Beatus Pater, nè aliquid faceret contra suum sanctum morem, seu, ut melius dicam, quò mihi daret majus exemplum humilitatis, quia sciebat, quantopere illâ indigerem, id non est passus, sed retraxit pedes introrsum; & tunc illi dixi: Sancte Pater, siquidem me non vis dignari eâ gratiâ, ut me permittas osculo venerari tuos pedes, liceat mihi dissuaviari tuam sanctam manum. Respondit mihi amabilissimè: sit ita, licet. Quare accessi, osculataque sum illam cum magno meæ animæ solatio, dum illam haberet extensam, ac positam supra genu, & ipse mihi impertitus est suam benedictionem. Interea, dum fruerer istâ gratiâ, vidi adesse multos Patres ex ejus Societate, quasi arrectis capitibus, ut viderent illam gloriam, atque transfigurationem sui sancti Patris ac Ducis, & postquam aliquamdiu ibi substitissent, cum esset tempus ab-

D d d

eundi

eundi, accesserunt multi Angeli; apprehensaque ipsius veste, voluerunt illum abducere, sed ego ijs respondi, ut mihi eum dignarentur relinquere adhuc modicum, pro meo solatio. Quod quidem fecerunt, sed aliquantò post redierunt, & sustentantes Sancti vestem, ipsum abduxerunt, continentes quàm lætissimè hæc verba: *Iste est Dux & Caput sanctæ Societatis JESU; iste est, qui assumpto hoc sacratissimo Nominè pro secessu, conatus est inferre bellum, & intulit illud diabolo, honori utique ac veneratus est idem sanctissimum Nomen: exhibeamus illi istum honorem, tribuamusque ipsi laudem, quam bene promeruit.* Hoc modo illum ij sancti Angeli deduxerunt ad Cælum, sequentibus ipsum illis Patribus Societatis, filijs ejus.

§. III.

Referamus aliam visitationem, non minus gratiosam & plenam mysterio, qua facit ad idem propositum, & in qua ipsi exhibuit singularem favorem, atque gratiam longè utilissimam. Dum, ait, essem intenta orationi, elevavi oculos animæ, & vidi sanctum Nostrum Patrem Ignatium, quasi confidentem in sella, indutum suo ordinario vestitu, & cum sancta gravitate, ac solita modestia. Subitò illi incepti referre querelas, quibus me ipsam ordinariè incuso, & sanctus Pater me consolans suo sancto alloquio, mihi dixit: Aspice. Ego illum aspexi, & vidi aperientem quoddam scrinium, ex quo exemit elegantissimum fasciculum variorum ac diversorum florù, qui erant speciosissimi, & præditi admirandis coloribus, acceptumque ad suam manum mihi ostendebat, dicendo quàm amantissimè: Contemplare istum fasciculum tam elegantem, spectat enim ad te, & pro te illum combinavi: contemplare diversitatem florum, quos habet, qualésque sint eorundem colores, quàm sint exquisiti, & gratiosi. Cùmque eos contemplerer, vidi esse ligatos & constrictos nitidissimè & elegantissimè quibusdam ligulis seu vinculis, quæ erant referta gemmis. Non poteram avertere oculos à tam preti-

oso fasciculo, & quidam fratres stantes post Nostrum sanctum Patrem, etiam illum fixè intuebantur: quia verò dixerat, ipsum ad me spectare, præstolabar, an illum mihi esset daturus, quidve de eo esset facturus: sed gloriosus Sanctus ipsum reposuit ad scrinium, in quo illum antè habuerat, ac deinde mihi dixit: Stupes, quòd nescias, quales sint flores istius fasciculi, quem pro te collegi, & tibi servabo, ut eo fruaris suo tempore. Scias verò in viridario cœlestis Jerosolymæ reperiri multos Divinos flores, quibus nunc delectantur animæ Beatorum, qui illam inhabitant, & quia laboraverunt tempore sui exilij, ut inquirerent veram & perfectam virtutem, edomando suas passiones, obtinuerunt coronas eorù florum, & illius gloriæ, quæ singuli fruuntur, pro varietate diversarum virtutù, quas exercuerunt in terra: atq; inde ego decerpsi hos flores, & confeci tibi hunc fasciculum, consideratis attentè virtutibus, quæ in ijs Beatis, qui erant redimiti his floribus, mihi videbantur meliores & gratiores, ac rogavi Dominum illorum cœlestium habitaculorù, ut tibi conferret easdem virtutes, mihi que per ipsum liceret, tibi statuto tempore offerre hoc donum & munus, ac ostendere istum fasciculum florum ex illo cœlesti horto decerptorum, quem tanquam rosam, oblectando me ipsius fructu, sicut tibi dixi, servabo, ut tibi illum tradam suo tempore, quod fiet postremis tuæ vitæ diebus, possidendum in æternis tabernaculis. Audivi, quod mihi à Sancto Patre dicebatur, meque magno replebat solatio, dum expenderem singularem gratiam, quæ me dignabatur; impetrando mihi à DEO illa bona, & fui adeo capta amore illorum florum, qui erant tam elegantes, & grati oculis animæ, ut eorum non potuerim oblivisci. Post hoc mihi rursum Sanctus Pater noster est loquutus de alijs rebus, & cùm ego ipsi recenserem quasdam meas misèrias ac fragilitates, solabatur me, ac aliquantò post mihi dixit: Aspice huc. Sustuli oculos, & aspexi illum, ac vidi, quòd haberet manum dextram applicatam pectori, & supra illam sanctissimum Puerum JESUM splendidissimum, cinctum lucidiss-

cidissimis radijs. Sanctus Pater stabat apertio capite cum summa reverentia, & in sancto suo pectore atque collo, habebat quaedam elegantissima & pretiosissima cimelia, quibus declarabat excellentiam virtutum suae sanctae animae. Et postquam se ita aliquamdiu spectandum exhibuisset, cum magno meo solatio, dixit mihi: Quid tibi videtur de isto Puer? visne illum? Ego tacui, & aestimavi me indignam eâ gratiâ: videns autem meam tergiversationem Sanctus, dixit mihi: volēsne osculari ipsius pedes? Tum, quamvis etiam me id puduerit facere, accessi ad sanctissimum puerum cominus, atque simul quodammodo aliquantum eminus sum exosculata, juxta illius pedes, quasi brachium Sancti Patris, statimque iterum recessi. Paulo post volentem jam abire Sanctum nostrum Patrem abduxerunt ita, sicut mihi comparuerat, quidam sancti Angeli ad caelum, me inspectante, & vidi illum duci, usque dum collocaretur in sua sede.

§. IV.

Aliam similem visionem gratiosissimam habuit, in qua vidit gloriosum Sanctum Dominicum, qui, DEO volente, egit praerogationem virtutum Nostri Sancti Patris Ignatii. In ejus Festo (anno 1615.) post horam secundam matutinam, vidi venientem Nostrum sanctum Patrem cum alijs multis ex sua Societate, existentibus in Caelo, inter quos cognovi Patrem Petrum de Leon, & Patrem Sebastianum de Sarmiento; juxta Sanctum autem veniebat Gloriosus sanctus Dominicus. Cum ego hoc spectaculum averfarem in ore solito, quamvis non ita, sicut aliâs, Gloriosus Sanctus Ignatius me est alloquutus, dixitque mihi: Venio, ut tibi adferam donum, quo majus non potes in hac vita obtinere. Hoc audito sui confusa, & obstupui, aspiciendo illum. Subito mihi ostendit in sua manu Sanctissimum Nomen JESU in clusum elegantissimo circulo, qui erat splendidior Sole, & coruscabat admirandis radijs ac splendoribus: cumque ipsum contemplerer, vidi intra circulum, in quo

erat Nomen JESU, stantem ipsummet Christum Dominum in specie Pueruli. Tunc mihi Sanctus dixit: Accipe, Soror, hoc donum, quod tibi adfero, majus omnibus, quae habere potes. Haecenus habuisti in corde tuo scriptum: *Hic hospita- tur JESUS*, quae inscriptio in eo spectabatur; verum deinceps ipsemet DEUS illud inhabitabit, quem ibidem videbis. Atque hoc dicens accessit ad me, & cum imposuisset meo pectori illum sanctissimum circulum, sensi quod me permearet, ac pertingeret usque ad cor, in quo vidi ipsum Dominum, & ex eo tempore illum ibi frequenter conspicio. Recessit deinde Gloriosus Sanctus, & mei Angeli videntes meâ verecundiam, adduxerunt me ad ipsum, prostravique me ad ejus pedes, exosculando sanctum illius vestitum: ille verò dimisit modicè manum, & ego ausa sum ipsam dissuaviari, ac superimponere meis oculis. Sanctus illam imposuit meo capiti, deditque mihi suam sanctam benedictionem, & post hoc raptus est in ecstasim. Tum gloriosus Sanctus Dominicus, aspiciens sanctum Patrem, tangensque illum manibus, dixit haec verba: *Iste est Beatus Sanctus Ignatius, Fundator & Patriarcha sacrae Religionis Societatis JESU. Iste est, qui in spiritu genuit, virtute sibi à DEO communicatâ, tam multos spirituales Filios, qui suâ virtute ac doctrina tantopere in Ecclesia DEI profuerunt animabus. Iste est radix illa & arbor fecunda, quae produxit tam magnum & proficuum fructum caelestem in terra. Iste est magnus ille & humilis contemptor sui ipsius, qui nunquam admisit pro se, vel pro suis spiritualibus Filijs, honores, dignitates, praerogativas aut praelaturas, subjecitque omnia suis pedibus. Iste est, qui inter omnes electos DEI, ac eminentiores Beatos, obtinet valde altum, & insignem locum. Iste est, in quo propter praeraras ipsius virtutes, & Beatitudinem, quâ fruitur, DEUS Dominus noster, author omnium, laudatur & glorificatur ab omnibus Angelis.* Ita perorabat Gloriosus Sanctus Dominicus, in laudem Gloriosi Sancti Ignatii, eratque longè amplius id, quod ego intelligebam, quam quod sonant verba. Et placuit mihi

vehemēter iste sermo, magis quàm si quid vis audivissē ex alijs, qui hoc die dicuntur, de ejus laudibus. Post hoc audivi Dominum loquentem cum Sancto, dicentēque ipsi: Ignati, quid agis? Expergiscere, volo enim tibi ostendere tuam Religionē. Tum Sanctus reversus est ad se ex suo raptu, & vidi illi à Domino exhiberi spectandam universam multitudinem Filiorum, quos tantum vidi confusē, sicut qui videt

multos homines in Templo. Sed Sanctus illos omnes distinctē videbat, & recreabatur vehementer bonis ac perfectis Filijs, pro ijs autem, qui non erant tales, rogabat DEUM, ut eorum misereretur. Deinde petivit à Glorioso Sancto Dominico, ut mihi impertiretur suam benedictionem, quod Sanctus fecit.

✱✱✱✱✱
✱✱✱✱✱

CAPUT XIV.

Quomodo illi DEUS manifestaverit præstantiam Instituti Societatis, & quandam pompam procedentium multorum ex ea Beatorum, cum nostro Sancto Patre Ignatio, in magna gloria.

Quandoquidem bona arbor cognoscitur ex bonis fructibus, voluit DEUS suæ Famule manifestare eminentiam Sancti Patris Nostri Ignatii per fructus, quos produxit; Ex his fuit Institutum & forma vitæ Religiosa, quam fundavit ad eam perfectam ac Apostolicam in bonum animarum; multitudo item Filiorum quos habuit, & qui ipsius vestigijs in hoc Instituto insistentes sunt consequuti cum insigni sanctitate caelestem Beatitudinem. Quanquam uterque hic fructus sit instar unius, quia Institutum vivum aliud non est, quàm Sancti Fundatoris & sanctorum ejus Filiorum Societas, cum virtutibus impressis in eorundem cordibus, quemadmodum extant descriptæ in Constitutionibus ac Regulis. Hoc oportebat monere, ut intelligerentur due sequentes visiones, quæ fuerunt verè admirabiles.

§. I.

Dum agerem, inquit (in Februario 1621) cum DEO, vidi venientem quendam Religiosum Societatis, in quodam quasi feretro, in quo solent collocari defuncti; ille tamen veniebat vivus, quasi abreptus in contemplatione, portabatur

que in ea sandapila à multis Religiosis Societatis, quos comitabantur multi Angeli. Collocaverunt ipsum in medio mei cubuli, & subito vidi in ejus pectore sanctissimum Nomen JESU, quod emittebat ex se multos splendidissimos radios, erantque illi Religioso superimpositum, tanquam corpori glorioso. Radij extendebantur per universum mundum, ad remotissimas usque illius Regiones, & ad quemcunque locum pertingebant, totum vehementer illuminabant, ac inflammabant. D repente se moverunt, ut ipsum auferent, ac tum animadverti totum feretrum esse unde quaque plenum eodem nomine JESU, collucente radijs splendidissimis, & Religiosum habere in manibus ac in pectore quosdam quasi Soles cum eodem nomine, quod ingenti lumine coruscabat. Admiranti id mihi dixit Dominus: Ut te consolaretur in tuis doloribus, volui tibi exhibere Institutum Societatis, & præclarā ipsius virtutem ac ardorem ad portandum nomen meum per totum mundum, me adjuvante, ut ejusdem sectatores splendore suæ doctrinæ, atque exemplo vitæ in universo Orbe, & in remotissimis illius partibus, erudiant ac incendiant animas.

Paulò post vidi venientes alios Angelos, ferentes quandam magnam & pulcherrimam